

Észrevételek (3/3)

Soha nem jártam Wittenbergben.

*

*A műhely mögött az öreg vashordó,
amibe a szerelők a fáradt olajat
öntötték, amíg meg nem telt,
aztán egyszerűen otthagyták,
most is ott áll, az a várakozás.*

*

Békülni jött, és végképp összevesztünk.

*

*Sorban állnak a téren
az emberek, hogy lefénycépezzék
egymást ott, ahol a mártír
felgyújtotta magát.*

*

*Kezek, lábak, mutatja a tévé,
olvad a hó a Himalájában,
visszatértek a holtak.*

*

Csak én láttam, így semmi értelme nem volt.

KOVÁCS EDWARD

A táj emlékezete

*Szikkadt koponyaként domborodik
a táj, tátongó szemüregei sejtetik csupán
a kerges idegnyúlványok erdőtüzeit,
a végigperzselt látványt, a porladi köveket,
a széttöredezett felszínt, melyet ismét*

*egybefoghat az emlékezet, mint a lepke
két szárnya közti részletet, ha lenne,
akár a földből az égre meredő kőhalmok,
melyek újból helyreállíthatók, másként
és másként rendeződik újra rajtuk minden
karcolás, a szemmel nem látható,
a felejtés olvasatlan kéznyoma.*

Arcképül

*Fedjük el bőrrel. Majd az eltanult
mimikák ismétlődései megrajzolják
a jeleket, vonásokat, minden beláthatót,*

*mit a nyughatatlan tekintet olvashat,
a szorosan feszülő rétegek képmásait,
egymásba roncsolt hasonlóságokat,*

*hogy ne tudja, melyik előzi a másikat,
melyik utánzat, tapintsa ki az elhaló
szövetek szemcsés márványhidegét.*

Bolygat

*Hogyan szólítsalak meg? Kit hűvös kő elzár,
nyirkos föld betemet, csak a vésetben létezik.
Csak a név hordoz, és minden, mit felidéz,
kimond a száj, érint a kéz, mely a sírkő
betűit tapintja. Megpihenve rajtuk beledermed
a mozdulatba, hozzád lesz hasonlatos. Ennyi*

*maradt. Helyetted szólok, hogy végül én is
elhallgassak, tekintetem szegezve a lenyugvó
Napnak, mely márvánnyá merevíti az eget.
Mint csontos kezű kőfaragó, remegve karcolom
a nevet, hogy megszólíthass, hogy válaszoljak
neked, míg bolyongsz az ég végtelen temetőiben.*